

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Izabela Wawrzynów

Ławnicy: B. T., L. B.

Protokolant: Agnieszka Kohyt

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 marca 2013r. we W.

sprawy z powództwa M. G.

przeciwko (...) Sp. z o.o. we W.

o zapłatę odszkodowania

I. zasądza od strony pozwanej (...) Sp. z o. o. we W. na rzecz powoda M. G. kwotę 7744,09 zł (siedem tysięcy siedemset czterdzieści cztery złote dziewięć groszy) tytułem odszkodowania za wypowiedzenie umowy o pracę z ustawowymi odsetkami od dnia 19 stycznia 2012r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (kasa tut. Sądu) kwotę 617,90 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

V. wyrokowi w pkt I do kwoty 5 162,73 zł nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

W dniu 30 grudnia 2011 r. powód M. G. wniósł pozew skierowany przeciwko (...) Sp. z o.o. we W. domagając się zapłaty na jego rzecz kwoty 16000 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę z ustawowymi odsetkami od dnia 2 września 2011 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że w dniu 4 lipca 2011 r. zawarł z firmą (...) umowę o pracę na czas określony, która to umowa miała trwać do dnia 31 grudnia 2011 r. W dniu 2 września 2011 r. powód otrzymał od pozwanej spółki wypowiedzenie umowy o pracę z dwutygodniowym okresem wypowiedzenia. Zdaniem powoda strona pozwana niezgodnie z prawem wypowiedziała powodowi umowę, naruszając art. 30 § 1 kp ponieważ łącząca strony umowa była krótsza niż 6 miesięcy i w związku z tym nie powinna być wypowiedziana.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz strony pozwanej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniesiono, że w dniu 4 lipca 2011 r. strona pozwana zawarła z powodem umowę o pracę na stanowisku elektryka. Umowa została zawartą na okres do dnia 31 grudnia 2011 r. z możliwością jej rozwiązania z zachowaniem terminów ustawowych (§2 ust.3). W dniu 4 lipca 2011 r. strony zawarły aneks nr I do umowy o pracę zgodnie z którym na czas do dnia 31 września 2011

r. wskazano miejsce wykonywania pracy- G. w Belgii. Pracownik wyraził zgodę na takie warunki i wyjechał do pracy do Belgii. W miesiącu sierpniu pracownik przestał właściwie wykonywać obowiązki. Kontrahenci pozwanej spółki którzy byli obsługiwani przez powoda wyrazili swoje niezadowolenie z sumiennosci tego pracownika i wskazywali na jego niewłaściwe podejście do pracy. Kontrahent pozwanej Spółki (...) poinformowała stronę pozwaną pod koniec sierpnia, że M. G. pojawiał się w pracy pod wpływem alkoholu. Na podstawie zachowań powoda Spółka (...) wypowiedziała umowę pozwanemu i obciążyła (...) Sp. z o.o. karami w wysokości 8900 Euro. Był to skutek niewłaściwego realizowania umowy o pracę przez powoda. Strona pozwana nie mogła akceptować takiego stanu rzeczy stąd po ustaleniu iż zarzuty kontrahenta znajdują potwierdzenie w rzeczywistości pracodawca przekazał swoją opinię powodowi. Powód w rozmowie z prezesem zarządu- O. G. wskazał na swoje niezadowolenie z warunków współpracy i tego samego dnia wyjechał z Belgii. Wobec niestawiennictwa powoda w dniu następnym pozwana Spółka zleciła Pani A. W. opracowanie stosownych dokumentów na podstawie których można było rozwiązać stosunek pracy z powodem. Dokumenty takie ostatecznie zostały przygotowane i spółka rozwiązała z powodem stosunek pracy, a także rozliczyła się według stawek wynikających z umowy. Z ostrożności procesowej strona pozwana zakwestionowała także wysokość żądanego przez powoda odszkodowania wskazując, iż miesięczne jego wynagrodzenie wynosiło 2007,73 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. G. został zatrudniony u strony pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 4 lipca 2011 r. na czas określony od dnia 4 lipca 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r., na stanowisku elektryka. W umowie przewidziano, że miejscem pracy jest siedziba pracodawcy, z tym że pracownik w ramach swojego stanowiska wykonuje obowiązki na całym terytorium Polski, a w przypadku konieczności odbycia podróży służbowej także poza terytorium Polski. Łącząca strony umowa zawierała klauzulę o możliwości jej wcześniejszego rozwiązania przez którąkolwiek ze stron z zachowaniem okresu wypowiedzenia (§2 pkt2 umowy). Strony zawarły aneks do umowy o pracę datowany na dzień 4 lipca 2011 r., w myśl którego na czas od 4 lipca 2011 r. do 31 września 2011 r. miejscem wykonywania pracy była miejscowość G. w Belgii.

Dowód:

- umowa o pracę z dnia 4.07.2011 r.k.4;
- aneks do umowy o pracę z dnia 4.07.2011 r.k.4.

Powód wykonywał swoje obowiązki w Belgii. W dniu 2 września 2011r. M. G. został telefonicznie poinformowany przez prezesa pozwanej Spółki- (...), że został zwolniony. Wówczas nie przywiązywał wagi do tych słów.

W dniu 15 listopada 2011r. powód otrzymał od księgowej świadectwo pracy z którego wynikało, że stosunek pracy pomiędzy stronami został rozwiązany za dwutygodniowym okresem wypowiedzenia. Skontaktował się więc telefonicznie z A. W., której powiedział, że otrzymał jedynie świadectwo pracy, natomiast nie otrzymał pisemnego wypowiedzenia umowy o pracę. Wobec powyższego księgowa jeszcze raz wysłała powodowi zeskanowane mailem świadectwo pracy i wypowiedzenie umowy o pracę. Z treści złożonego pisma wynikało, że strona pozwana rozwiązuje z powodem umowę o pracę zawartą w dniu 4 lipca 2011r. z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia, który miał upłynąć w dniu 2 września 2011r. Pismo nie zawierało pouczenia o możliwości odwołania się pracownika do Sądu Pracy. Powód oba dokumenty otrzymał w dniu 13 grudnia 2011 r.

Dowód:

- przesłuchanie powoda k. 141-142;
- zeznania A. W. k. 62-64;
- wypowiedzenie umowy o pracę k.5 i 71;
- świadectwo pracy k.70;

- korespondencja mailowa k.68-69.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone według zasad jak do ekwiwalentu za urlop wynosiło 5162,73 złotych brutto.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego k.116-121
- listy płac k. 102 – 104.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Stan faktyczny w sprawie był w zasadzie bezsporny i wynikał w sposób spójny i konsekwentny ze złożonych dokumentów, zeznań świadka A. W. oraz z przesłuchania powoda w charakterze strony. Sąd nie uwzględnił wniosku strony pozwanej o przesłuchanie Prezesa pozwanej Spółki (...) z uwagi na przyczyny natury faktycznej (art. 302 kpc). Pan Omar G. jest obywatelem Turcji, posługuje się językiem angielskim i z uwagi na zaplanowane roboty budowlane w Belgii nie mógł uczestniczyć na rozprawach- co wynikało z pisma pełnomocnika strony pozwanej. Dodatkowo wskazać należy, że wszelkie czynności z zakresu prawa pracy dokonywała przesłuchana w sprawie świadek A. W., gdyż prezes pozwanej Spółki nie włada j. polskim. W związku z tym Sąd zrezygnował z przesłuchania strony pozwanej, albowiem zebrany materiał dowodowy był pełny i wyjaśnił całkowicie wszystkie okoliczności faktyczne sprawy. Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o przesłuchanie w charakterze świadka P. G. i T. S., którzy byli zawnioskowani na okoliczność przebiegu zatrudnienia powoda i wysokości otrzymywanego wynagrodzenia. Powyższe okoliczności nie były sporne pomiędzy stronami, a w szczególności przebieg zatrudnienia powoda. Natomiast odnosząc się do wysokości otrzymywanego przez powoda wynagrodzenia, to Sąd również uznał, że przesłuchanie świadków na tą okoliczność nie jest konieczne, gdyż z zeznań powoda wynikało, iż wynagrodzenie otrzymywał za każdym razem od pozwanego bezpośrednio na konto, bez udziału jakichkolwiek świadków. W związku z tym ustalając wysokość otrzymywanego wynagrodzenia Sąd dopuścił dowody z dokumentów płacowych zweryfikowanych przez biegłego księgowego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu strony pozwanej dotyczącego naruszenia przez powoda 7- dniowego terminu wynikającego z art. 264 § 1 kp stwierdzić należy, że nie zasługuje on na uwzględnienie. Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę powinno zawierać pouczenie o przysługującym pracownikowi prawie odwołania do sądu pracy. Brak takiego pouczenia nie powoduje wadliwości czynności rozwiązującej stosunek pracy, ale jego skutkiem jest przysługujące pracownikowi prawo wystąpienia do sądu z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia pozwu. Z przedstawionych dokumentów, a w szczególności z treści wypowiedzenia powodowi umowy o pracę jednoznacznie wynika, że złożone powodowi wypowiedzenie nie zawierało pouczenia o możliwości wniesienia powództwa. Brak takiego pouczenia jest traktowane jako okoliczność usprawiedliwiająca uchybienie terminu. W związku z tym wniesienie przez powoda powództwa w dniu 30 grudnia 2011r., podczas gdy pismo o wypowiedzeniu otrzymał 13 grudnia 2011r.- było w pełni usprawiedliwione.

Analizując zawartą między stronami umowę o pracę wskazać należy w pierwszej kolejności na treść art. 33 k.p., który stanowi, że przy zawieraniu umowy o pracę na czas określony, dłuższy niż 6 miesięcy, strony mogą przewidzieć dopuszczalność wcześniejszego rozwiązania tej umowy za dwutygodniowym wypowiedzeniem. Jest to minimum ustawowe, gdyż zgodnie z treścią art. 18 § 1 kp postanowienia umów o pracę oraz innych aktów, na których podstawie powstaje stosunek pracy, nie mogą być mniej korzystne dla pracownika niż przepisy prawa pracy. Postanowienia umów i aktów, o których mowa w § 1, mniej korzystne dla pracownika niż przepisy prawa pracy są nieważne; zamiast nich stosuje się odpowiednie przepisy prawa pracy. Zasada uprzywilejowania pracownika wyrażona w tym przepisie stanowi jedną z podstawowych zasad prawa pracy i ma już wieloletnią tradycję. Umocnia i rozwija autonomię woli stron stosunku pracy w kształtowaniu postanowień umownych, nie tracąc równocześnie z pola widzenia funkcji

ochronnej prawa pracy. Strony stosunku pracy mogą bowiem wprowadzać do umowy o pracę (i innych aktów kreujących stosunek pracy) tylko postanowienia korzystniejsze niż wynikające z przepisów prawa pracy, nie mogą natomiast zawierać umów mniej korzystnych.

Zgodnie z art. 50 § 3 i 4 k.p., jeżeli wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas określony nastąpiło z naruszeniem przepisów, pracownikowi przysługuje odszkodowanie, w wysokości wynagrodzenia za czas, do upływu którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za trzy miesiące.

Jak bezspornie ustalono w dniu 4 lipca 2011r strony zawarły umowę o pracę na czas określony która miała trwać do dnia 31 grudnia 2011r. W umowie tej w § 2 strony zawarły klauzulę o możliwości jej wcześniejszego rozwiązania przez każdą ze stron za 2-tygodniowym okresem wypowiedzenia.

W ocenie sądu zawarta w umowie o pracę klauzula była niezgodna z prawem, a w związku z tym nie wiązała stron. Umowa o pracę z dnia 4 lipca 2011r. obejmowała bowiem okres krótszy niż 6 miesięcy. W tej sytuacji wypowiedzenie takiej umowy w myśl art. 33 kp nie było w ogóle dopuszczalne. Zapis zawarty w § 2 ust.2 umowy o pracę z dnia 4 lipca 2011r. jako sprzeczny z prawem był od początku nieważny. Z tego powodu wypowiedzenia na tej podstawie powodowi umowy o pracę było wadliwe i już na tej podstawie czyniło skutecznym żądanie powoda o odszkodowanie.

Analizując w dalszej części złożone powodowi wypowiedzenie wskazać należy, że zgodnie z art. 30 § 3 kp, wypowiedzenie bądź rozwiązanie umowy o pracę wymaga formy pisemnej.

Jak ustalono na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego tj. dowodów z dokumentów, zeznań świadka A. W.jak i z zeznań samego powoda, w dniu 15 listopada 2011r. powód po raz pierwszy dowiedział się, że pozwany wypowiedział mu umowę o pracę. Wiedzę tą uzyskał z treści świadectwa pracy, które otrzymał drogą pocztową. Następnie 13 grudnia 2011 r. mailem otrzymał pismo pracodawcy o wypowiedzeniu umowy. Umowa o pracę rozwiązuje się przez złożenie pisemnego oświadczenia o rozwiązaniu tej umowy. Oświadczenie takie należy uważać za złożone z chwilą, gdy doszło do wiadomości adresata w taki sposób, że mógł zapoznać się z jego treścią (wyr. SN z 6.11.1980 r., IPRN 109/80, OSNCP 1981, Nr 6, poz. 107). Doręczenie powodowi za pomocą maila pisma pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę, lub poinformowanie go o tym w świadectwie pracy jest skuteczne, ale stanowi naruszenie art. 30 § 3 kp. ponieważ nie spełnia wymogu własnoręcznego podpisu. W ocenie sądu strona pozwana w dniu 15 listopada 2011r., doręczając powodowi świadectwo pracy, dokonała skutecznego wypowiedzenia umowy o pracę, stosownie do treści art. 60 kc w zw. z art. 300 kp., ale jak wspomniano wyżej stanowiło ono naruszenie art. 30 § 3 kp.

Odnosząc się w dalszej części do treści złożonego wypowiedzenia wskazać należy, że także w tym zakresie jest ono wadliwe. W dniu 15 listopada 2011r. powód dowiedział się po raz pierwszy, o wypowiedzeniu mu umowę o pracę. Strona pozwana w świadectwie pracy, jak i w piśmie o wypowiedzeniu (które powód otrzymał 13 grudnia 2011r) określiła bieg zakończenia stosunku pracy na dzień 2 września 2011r. Taki zapis jest również niezgodny z prawem, ponieważ nie można rozwiązać stosunku pracy, który już nie istnieje.

Z powyższych względów wypowiedzenie powodowi umowy o pracę datowane na dzień 2 września 2011r., a faktycznie złożone w dniu 15 listopada 2011r. uznać należy za sprzeczne z prawem. Wobec powyższego powodowi przysługiwało odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres do momentu kiedy umowa o pracę miała trwać, czyli za czas od 15 listopada 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. Sąd, mając na względzie ustaloną przez biegłego wysokość wynagrodzenia powoda (5162,73 złotych brutto miesięcznie), zasądził na jego rzecz kwotę 7744,09 złotych tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy terminowej pkt-I wyroku.

W ocenie Sądu, opinia biegłego sądowego z zakresu rachunkowości z dnia 15 lutego 2013r. zasługuje w pełni na uwzględnienie. Ustalenia biegłego zostały dokonane w oparciu o wiedzę fachową i obiektywizm, zgodnie ze wskazaniami wiedzy, stąd brak jest podstaw do zakwestionowania wniosków końcowych w niej zawartych. Opinię wydaną przez biegłego cechuje w ocenie Sądu, rzetelność, jest ona pełna i logiczna, zaś zawarte w niej wnioski końcowe są jednoznaczne i stanowcze, stąd też Sąd je podzielił, uznając je za trafne i przekonujące. Strona pozwana nie

zgadzała się wprawdzie z wnioskami w niej zawartymi, ale nie przedstawiła żadnego merytorycznego zarzutu. W toku postępowania nie ujawniły się również żadne okoliczności mogące podważyć zaufanie do wiedzy, rzetelności lub bezstronności biegłego.

W dalszym zakresie powództwo zostało oddalone ponad zasądzoną kwotę pkt-II wyroku.

Orzeczenie o odsetkach ustawowych za zwłokę, które Sąd zasądził od kwoty odszkodowania licząc od dnia doręczenia odpisu pozwu, tj. od dnia 19.01.2012r., co znajduje swe oparcie w przepisach art. 481 §1 i §2 k.c. w zw. z art. 455 k.c.

Orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego zawarte w pkt. III wyroku znajduje swą podstawę w przepisach art. 98 §1 k.p.c. w zw. z § 11 ust.1 pkt. 2 w zw. z § 6 pkt. 4 Rozp. Min. Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), tj. należne powodowi - jako stronie wygrywającej proces - od strony pozwanej koszty zastępstwa procesowego wynoszą 900 zł.

W punkcie IV wyroku, Sąd, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 r. Nr 167 poz. 1398 ze zm.) w zw. z art. 98 §1 k.p.c., nałożył na stronę pozwaną obowiązek zwrotu opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód jako pracownik był zwolniony z mocy ustawy, kosztów opinii sądowej tj. łącznej kwoty 617,90 zł.

Zgodnie bowiem z uchwałą SN z 5.03.2007, Sąd w orzeczeniu kończącym w instancji sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa kwoty 50.000 zł obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik .

W pkt. V-tym sentencji wyroku Sąd nadał wyrokowi w pkt. I-wszym rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 5162,73 zł brutto na podstawie art. 477² §1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Z: odnotować w rep.

Odpis doręczyć pełnomocnikom stron

K.. 14 dni

W. 3 kwietnia 2013r.